Ikaw ba ay Kaanib? At ng Ano?

George Cutting

Salin sa Tagalog ng “Are You a Member? And of What?”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Ikaw ba ay Kaanib? At ng Ano?

Isang Salita sa mga mananampalataya tungkol sa pakikisama sa mga Cristiano

Panimulang Salita

Hangga't ang solemneng tanong ng walang hanggang kaligtasan ng kaluluwa ay nananatili sa madilim na kawalang-katiyakan, kaunti lamang, kung mayroon man, ang kalayaan ng espiritu na mag-isip ng mga bagay na mahalaga kay Cristo o may kinalaman sa Kanyang kaluwalhatian, bukod sa payak na usapin ng kapayapaan at kaligtasan ng makasalanan. Sa kabilang banda, kapag ang isang nagsasabing may kaalaman sa dakilang kaligtasang ito ay nagpapakita sa kanyang lakad at pamumuhay ng malamig na kawalang-malasakit sa mga bagay na iyon, ipinakikita nito na napakababaw ng gawa sa kaluluwa, o wala talagang tunay na gawa. Sapagkat tiyakin mo ito: ang gawa ng Espiritu sa isang kaluluwa ay kasintotoo ng gawa ni Cristo para sa kaluluwang iyon, at sa sinumang tinatahanan Niya (ng Espiritu), ang Kanyang pagkilos ay laging tungo sa kaluwalhatian ni Cristo. "Ako'y luluwalhatiin niya," sabi ng pinagpalang Panginoon; "sapagka't siya'y kukuha sa akin, at sa inyo'y ipahahayag," Juan 16:14. Kung sakaling mapasakamay ito ng isang nababagabag na kaluluwa, mainam na idagdag dito, para sa kanyang kaaliwan, na ang kapayapaan ay hindi nakasalalay sa ating pagkasiya sa gawa ng Espiritu sa atin, kundi sa pagkasiya ng Diyos sa gawa ni Cristo para sa atin; at dahil ito ay nananatiling walang hanggang pareho, ang batayan ng ating kapayapaan ay hindi rin nagbabago. "Sapagka't si Cristo man ay nagbata ring minsan dahil sa mga kasalanan,

ang ganap ay dahil sa mga hindi ganap, upang tayo'y madala niya sa Dios." I Pedro 3:18. Ngunit para sa mga kamakailan lamang dinala sa kaalaman ng kaligtasan ang maliit na aklat na ito, bagaman taimtim na panalangin ng sumulat na ang mga pahina nito ay buong-biyayang magamit sa pagsasanay at pagpapala ng bawat mambabasang umiibig sa ating Panginoong Jesucristo nang tapat.

Bago tayo magpatuloy, gaano kong nais na punuin ang iyong puso (kung hindi pa ito puno) ng mainit at makalangit na sinag na nagmumula sa maikling pangungusap sa Juan 13:1—"Yamang inibig niya ang kaniyang mga sarili na nangasa sanglibutan, ay inibig niya sila hanggang sa katapusan!" "Ang kaniyang mga sarili!" Napakahalagang kaisipan! Kanya, hindi lamang dahil sa karapatan ng Manlilikha at dahil sa pagtubos, kundi Kanya rin bilang kaloob mula sa Ama—"Sila'y iyo, at sila'y ibinigay mo sa akin," Juan 17:6. At napakahalaga ng kaisipang ito sa Kanyang sariling puso, kaya pitong beses Niyang binanggit ito sa kahanga-hangang pagbubuhos ng Kanyang kaluluwa sa Ama (Juan 17). Hindi pa ba sapat ito upang punuin ang iyong puso, mahal na mambabasa? Totoo na naiwan ka sa maikling panahon sa malamig at madilim na mundong ito, ngunit ikaw ay "iniibig" Niya, at iniibig sa lahat ng bagay, hanggang "sa katapusan." Huwag mo kailanmang isiping hilingin sa Kanya na dagdagan ang Kanyang pag-ibig sa iyo. Hindi ka na Niya maiibig nang higit pa, at hindi ka Niya kailanman iibigin nang mas kaunti. Purihin ang Kanyang pangalan, ang Kanyang pag-ibig ay gaya Niya—walang hangganan at walang hanggan.

"*Pag-ibig na di-maituturo ng dila,*
Pag-ibig na di-maaabot ng isip;

Walang pag-ibig na gaya ng sa Kanya.
Ang Diyos ang pinagpalang pinagmumulan nito,
Hindi mapipigil ng kamatayan ang agos nito,
Walang makahahadlang sa lakas nito;
Walang kapantay ito."

Hindi ko na kailangang sabihin na hindi lamang ikaw sa kaawa-awang mundong ito ang iniibig ni Cristo at iniligtas ng Kanyang mahalagang dugo. May iba pang kasamang tagapagmana, "maraming anak," na ang walang hanggang kaluwalhatian ng Diyos ang maningning na hantungan; at nais kong magsabi sa iyo ng ilang payak na salita tungkol sa iyong landas kaugnay nila, ang iyong mga kapwa Cristiano—"Kanyang mga sarili"—na naiwang kasama mo sa mundo. Ngunit sasabihin ko muna,

Maging Tama sa Diyos sa Lihim

At taimtim kong idinidiin sa iyo ang malalim na kahalagahan ng personal na kabanalan at buong-pusong pagtatalaga kay Cristo, hiwalay sa usapin ng sinumang ibang banal sa lupa. Linawin nawa ito sa iyo ng Banal na Espiritu ng Diyos. Asahan mo: ang maging tama sa Diyos sa iyong silid ay kasinghalaga ng pagiging tama sa Kanya sa harap ng publiko, kasama ng iyong mga kapwa Cristiano. Narito ang isang payak na halimbawa. Hindi ba titiyakin ng isang mabuting katulong na nasa wastong kalagayan ang mga baso at iba pa bago niya ilagay ang mga ito sa hapag ng kanyang amo? At hindi ba titiyakin ng sundalo na makintab at maayos ang kanyang mga kagamitan bago siya pumila kasama ng kanyang mga kasamahan? Tandaan, wala akong sasabihing laban sa wastong kaayusan; sa halip ay idinidiin ko ang kahalagahan nito. Gayunman, nakikita

kong kailangang idiin muna sa iyo ang isang bagay na nauuna. Ano ang pakialam ng sinumang amo sa pinakaeksaktong pag-aayos ng hapag kung ang mga kutsilyo, tinidor at iba pa ay marumi at hindi kasiya-siya, at ang katulong mismo ay kahiya-hiya ang kaayusan? O sinong kapitan ang masisiyahan sa pagiging nasa oras at regular ng kanyang mga tauhan kung marumi ang kanilang mga riple at kalawangin ang kanilang mga bayoneta? Siyempre, ang katulong na nagmamalasakit sa pagsang-ayon ng kanyang amo ay hindi magpapabaya sa alinman sa mga ito.

Huminto ka muna rito sandali, at hayaan mong itanong ko sa aking sarili at sa iyo ang isang praktikal na tanong: May bagay ba sa iyong puso na alam mong hindi magkakaroon ng lugar doon kahit sandali kung ang iyong pinagpalang Panginoon at Amo ang masusunod sa lahat ng bagay sa iyo? Harapin natin nang tapat ang tanong na iyan, at maging mapagbantay na walang kahit isang makasariling itinatago sa ating puso mula sa Kanya. Ang Cristianong nag-iingat ng ganoong itinatago ay para bang nagsasabing, "Panginoon, mapagkakatiwalaan Kita sa aking kaligtasan, ngunit hindi Kita mapagkakatiwalaan sa aking kaligayahan." Oh, isipin pa natin Siya, mahal na mambabasa! "Ipinagbili niya ang lahat ng kaniyang tinatangkilik," at ibinigay rin ang Kanyang mahalagang dugo, dahil sa kagalakang gawin tayong "Kanyang mga sarili"; at matapos gawin at tiisin ang lahat ng ito para sa atin, ibinibigay Niya ngayon ang lahat sa atin, at ginagawa Niya itong piging para sa Kanyang sariling puso. Napakadakilang Tagapagbigay! Napakadakilang Mangingibig! Pinagpala, tatlong ulit na pinagpalang Tagapagligtas! Tulungan mo akong purihin Siya, at

sama-sama nating dakilain ang Kanyang pangalan. Kung mas magiging palagay ka sa Kanya, gamit ang karaniwang pananalita, lalo mong masayang aabangan ang pagkakasama mo sa Kanya sa tahanan, at lalong magiging maalab at makalangit ang iyong patotoo hanggang sa makarating ka roon. Walang dami ng pagsisikap ang makapagdadala ng ganitong kalagayan; ngunit sa pananatili sa Kanyang piling, at sa pagtingin sa Kanya sa kaluwalhatian kung nasaan Siya ngayon, ikaw ay "nababago sa gayon ding larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian," at sa gayon ay maipapakita mo rito sa ibaba ang Kanyang moral na kagandahan. Habang lalo tayong nagiging katulad Niya sa praktikal na pamumuhay, lalong lumalakas ang pagsasalita ng ating buhay para sa Kanya. Tuwing mapapansin mong humihina ang iyong pananabik sa Kanya, makatitiyak kang may isa o higit pang "munting sora na naninira ng mga ubasan" na nakatatagpo ng tahimik na tuluyan sa iyong puso. Kaya, magsaliksik ka nang masikap at huwag mo silang patawarin, kung hindi ay magpaalam ka na sa iyong kagalakan at espirituwal na pag-unlad. Ngunit pumunta ka agad sa Kanya, at sabihin, nang may lubos na pagsuko ng sarili mong kalooban, "Siyasatin mo ako, Oh Dios, at alamin mo ang aking puso: Subukan mo ako, at alamin mo ang aking mga pagiisip: At tingnan mo kung may anomang lakad na masama sa akin (sa margin, lakad ng sakit o hapis), at patnubayan mo ako sa daang walang hanggan." Awit 139:23, 24.

Lagi nawang maging—"Ang tanging hapis namin ay ang bigyan Siya ng sakit, ang aming kagalakan ay ang paglingkuran at sundin Siya." Napakalaking kaligayahan para sa isang umiibig sa Panginoon na magkaroon ng

kamalayan sa kanyang kaluluwa na siya ay nagbibigay ng kasiyahan sa puso ni Cristo! Doon nga, ang pinakamaningning na alok na maibibigay sa iyo ng sanlibutan ay nadudurog lamang na parang alabok at abo sa iyong paanan.

Mga Hakbang na Wastong Pinapatnubayan, Isang Huwad na Daan na Natutuklasan

Mabuti na sa pasimula ng iyong buhay-Cristiano ay lubos mong malaman na ang salita ng Diyos ang dapat maging panukat ng lahat ng bagay sa iyong landas, personal man o kaugnay ng iba. Tingnan ang Awit 119:104: "Sa pamamagitan ng iyong mga tuntunin ay nagtamo ako ng unawa: kaya't aking ipinagtatanim ang bawa't sinungaling na lakad"; at muli, talata 128: "Kaya't aking pinahahalagahan ang lahat mong mga tuntunin tungkol sa lahat ng mga bagay na matuwid; at aking ipinagtatanim ang bawa't sinungaling na lakad." Pansinin kung paano nagsasalita ang Banal na Espiritu sa pamamagitan ng Mang-aawit. Ito ay alinman sa tamang daan dahil ayon sa salita, o huwad na daan na dapat kamuhian. Likas sa tao na palambutin ang mga bagay upang manatiling tahimik ang kanyang budhi. Sa paglalang, "hinihiwalay ng Diyos ang liwanag sa kadiliman," at sa moral na usapin ay ganoon pa rin ang ginagawa Niya. Nais ng tao na paghaluin ang dalawa sa isang uri ng malamlam na takipsilim; ngunit mag-ingat ka sa mga tusong pakikipagkompromisong ito, at gaya ni David ay sabihin, "Aking ipinagtatanim ang may dalawang akala; nguni't ang iyong kautusan ay iniibig ko." t. 113.

Huwag mong iangkop ito lamang sa usapin ng iyong kaligtasan at personal na kalagayan, kundi pati sa nais kong talakayin ngayon nang maikli; ibig sabihin,

Ang Iyong Batayan ng Pakikisama sa Ibang mga Cristiano; o, sa Ibang Salita, ang Iyong Katayuan sa Iglesya

Isa sa mga unang bagay, sa palagay ko, na hinahangad ng pusong binago ay ang pakikisama sa bayan ng Diyos. Natatagpuan niyang hindi na siya palagay sa sanlibutan, at natural na hinahanap niya ang "kaniyang mga kasamahan." Ngunit sa gitna ng lahat ng pangalan at pagkakahati ng magulong Sangkakristiyanuhan, maaaring itanong ng isang bagong-silang na kaluluwa, "Saan ako babaling upang maging tama?" Ang sagot ko ay, "Sa Dios, at sa salita ng kaniyang biyaya," Gawa 20:32. Sinuman ang mali, ang Diyos at ang Kanyang salita ang tama. Itanim mo itong mabuti sa iyong kaluluwa, at "layuan mo ang tao, na ang hininga ay nasa kaniyang mga butas ng ilong." Ilang taon na ang nakalipas, dalawang Cristianong hindi pa magkakilala ang magkasamang naglalakbay sa isang karwahe ng tren. Matapos ang ilang usapan tungkol sa Panginoon at sa Kanyang mga gawain, yumuko ang isa at nagsabi, "Maaari ko bang itanong kung saang denominasyon ka kabilang?" "Aba, karaniwang tanong iyan," sagot ng isa, "ngunit maaari mo bang sabihin muna kung ano sa palagay mo ang dapat gumabay sa akin sa aking landas bilang isang Cristiano?"

Agad siyang sumang-ayon na ang salita lamang ng Diyos ang tiyak na makagagabay sa kanya. "Kung gayon, kung papayag ka," sabi ng kanyang kapwa manlalakbay, "sasagutin ko ang iyong tanong sa pamamagitan ng isa

pa; ibig sabihin, SAANG DENOMINASYON AKO INILALAGAY NG SALITA NG DIYOS?" Matapos mag-isip nang tahimik, sinabi niya, "Aba, wala." "Kung gayon, hindi ako maaaring mapabilang sa alinman," sagot ng isa; "sapagkat kung oo (ayon na rin sa sarili mong pahayag), malinaw na ako ay nasa kalagayang hindi pinaglagyan sa akin ng salita ng Diyos." "Ngunit," sagot ng unang nagsalita, "hindi ba pinapayuhan tayo ng salita ng Diyos na huwag pabayaan ang ating pagkakatipon, 'at lalo na habang inyong nakikitang nalalapit ang araw'?" Heb. 10:25. "Oo, pinapayuhan nga. Ngunit hindi kailangang mapabilang ang isang Cristiano sa isang denominasyon upang sundin ang salitang iyon; sapagkat sinabi ng Panginoong Jesus, 'Sapagka't kung saan nagkakatipon ang dalawa o tatlo sa aking pangalan, ay naroroon ako sa gitna nila.'" Mat. 18:20.

Ngayon, mahal na mambabasa, kung titingnan mo ang 2 Juan 6, makikita mong pinapayuhan niya ang hirang na ginang at ang mga kasama nito nang ganito: "At ito ang pagibig, na tayo'y magsilakad ayon sa kaniyang mga utos. Ito ang utos, na gaya ng inyong narinig buhat nang pasimula, ay dapat kayong magsilakad diyan."

Nakita ni Juan ang Panginoon sa Kanyang kamangha-manghang buhay; nakita Siyang namatay sa krus; saksi siya sa Kanyang pagkabuhay na muli; nakita Siyang iniakyat sa Langit; at naroon siya nang sa araw ng Pentecostes ay bumaba ang Banal na Espiritu mula sa umakyat na Cristo upang bautismuhan ang mga mananampalataya sa iisang katawan, at sa gayon ay buuin ang Iglesya. Nabuhay siya nang sapat na katagalan upang makitang pumasok ang kasamaan sa bilog ng nagpapakilalang Iglesya; ngunit ano ang lunas? Ito ba ay, "Magsimula muli sa isang bago at mas dalisay

na sekta na may mas pinabuting saligang-batas?" Pakinggan ang kanyang sagot sa pamamagitan ng Banal na Espiritu: "Ito ang utos, na gaya ng inyong narinig buhat nang pasimula, ay dapat kayong magsilakad diyan." Kaya nililinaw ng Espiritu ng Diyos na hindi Niya pinahihintulutan ang anumang inobasyon ng tao na lumabag sa mga banal na prinsipyo ng salita ng Diyos para sa patnubay ng Kanyang bayan, anuman ang kanilang mga pagsasanay o anuman ang petsa ng kanilang kasaysayan. Iangkop mo ngayon ang prinsipyong ito, at matatagpuan mo ang iyong sarili sa isa sa dalawang katayuan—alinman sa batayan ng Diyos sa pagtitipon ng mga alagad noong pasimula, o sa ilang batayang itinayo ng tao, sa kanyang inaakalang karunungan o maling sigasig, mula noong pasimula.

Ang Iisang Katawan at ang mga Sangkap Nito

Sa Gawa 2:42 ay sinasabi tungkol sa mga unang alagad, "sila'y nagsipanatiling matibay sa turo ng mga apostol at sa pagsasamasama, sa pagpuputolputol ng tinapay at sa mga pananalangin." Pagkatapos ng pagbabalik-loob ni Saulo ng Tarso, isang ganap na bagong pahayag ang ibinigay sa Iglesya sa pamamagitan ng dating pangunahing mang-uusig na ito ng mga banal; ibig sabihin, na ang bawat mananampalataya sa lupa ay isinanib kay Cristo ng Banal na Espiritu (tingnan ang Gawa 9:4; I Cor. 6:17; I Cor. 12:12-27); na "kung paanong ang katawan ay iisa, at may maraming mga sangkap, at ang lahat ng mga sangkap ng katawan, bagama't marami, ay iisang katawan; gayon din naman si Cristo. Sapagka't sa isang Espiritu ay binautismuhan tayong lahat sa isang katawan, maging tayo'y mga Judio o mga Griego, maging tayo'y mga alipin o mga laya; at

tayong lahat ay pinainom sa isang Espiritu," I Cor. 12:12, 13. Pagkatapos ay malinaw na sinabi ang katotohanan—"May isang katawan," ngunit pinapayuhan tayong "mangagsikap na ingatan ang pagkakaisa ng Espiritu sa bigkis ng kapayapaan"; ibig sabihin, dapat nating panatilihin sa praktika ang binuo ng Banal na Espiritu sa espirituwal.

May dalawang uri ng Cristiano sa mundo. Ang isa ay para bang nagsasabi, "Ang tao ay bumuo ng maraming katawan, at ako, bilang kaanib ng isa sa mga ito (ang pinakamabuti ayon sa aking opinyon), ay nagnanais na paglingkuran ang interes nito sa bawat paraang kaya ko." Ang isa naman ay nagsasabi, "Ang Diyos ay bumuo ng iisang katawan at ginawa akong sangkap nito, at ngayon ay nais kong, sa Kanyang biyaya, paglingkuran ang interes ng Ulo ng katawang iyon, ayon sa mga prinsipyong inilatag sa Salita Niya na bumuo nito."

Ngayon, mahal na mambabasa, saan sa dalawang uring ito ka kabilang? Naku! Gaano karaming mahalagang banal ng Diyos ang kinakatawan ng una! Hindi ba madalas mong marinig ang isang Cristiano na nagsasalita tungkol sa "pagsali" sa ganito o ganoong katawan? Tiyak na nakakalimutan ng ganoong tao (kung nalaman man niya) na ang tanging katawang kinikilala ng Diyos sa Kanyang salita ay ang "iisang katawan" na si Cristo Mismo ang Ulo, at ang bawat tunay na mananampalataya ay buháy na sangkap. Kaya kung ikaw ay ligtas (gamit ang karaniwang pananalita), ikaw ay "nakasanib nang kaanib" na. "Datapuwa't ang nakikisama sa Panginoon ay isang espiritu," I Cor. 6:17. At sa I Cor. 12:18, gamit ang larawan ng katawan ng tao, sinasabi ng apostol, "INILAGAY NG DIOS ang mga sangkap ng bawa't isa sa katawan, AYON SA KANIYANG

MINABUTI." Napakalungkot na kalituhan, kung gayon, ang magsalita ng pagsali sa ibang katawan. Bakit hindi makuntento sa lugar na ibinigay sa iyo ng Diyos sa "katawan ni Cristo," at sikaping tuparin, sa biyaya, ang mga pananagutan ng ganoong lugar?

Tiyak na hindi kailanman binautismuhan ng Banal na Espiritu ang mga mananampalataya sa isang sekta o denominasyon. Tingnan ang I Cor. 1:12, 13 at kabanata 3:3, at makikita mong sinalubong Niya, wika nga, sa mismong pintuan ang pagpasok ng sektaryang espiritu sa Corinto ng isang lubhang nakapanlulumong hampas ng pagkondena. "Hindi baga kayo'y mga makalaman, at nagsisilakad ayon sa kaugalian ng mga tao? Sapagka't kung sinasabi ng isa, Ako'y kay Pablo; at ng iba, Ako'y kay Apolos; hindi baga kayo'y mga makalaman?" Ngunit maaari mong itanong, "Kung mali ang tumayo sa o itaguyod ang isang sektaryang katayuan, may tiyak bang paraang inilatag sa salita ng Diyos upang ipahayag ang katotohanan ng iisang katawan?" Upang sagutin ito, dapat nating tingnan ang sinasabi ng Kasulatan tungkol sa

Ang Dulang ng Panginoon

Kung bubuksan mo ang I Cor. 10:16, makikita mo na kung paanong ang labindalawang tinapay sa dulang ng tinapay na handog ay nagpapahayag kung ano ang Israel, ibig sabihin, labindalawang lipi (Lev. 24:5, 6), gayon din ang iisang tinapay ng Hapunan ng Panginoon ang sagisag na nagpapahayag ng katotohanan kung ano ang Iglesya sa lupa, ibig sabihin, iisang katawan. "Sapagka't tayong marami ay iisang tinapay (o buong tinapay) at iisang katawan: sapagka't tayong lahat ay nakikibahagi sa isang tinapay na yaon," t. 17. Kaya sa

pakikibahagi sa iisang tinapay, kinikilala ng Cristianong tinuruan ng Diyos ang kanyang pakikiisa sa lahat ng tunay na mananampalataya sa buong mundo, anuman ang kanilang kamangmangan, kahinaan o mga pagkakahating lumalapastangan kay Cristo. Ngunit habang ginagawa niya ito, maaari lamang siyang makisama sa mga nagsisikap lumakad sa pagsunod sa salita, at hiwalay sa hayag na kasamaan. Tiyak na hindi kailanman sisikapin ng Banal na Espiritu ng Diyos na panatilihin ang panlabas na pagkakaisa kapalit ng panloob na kabanalan.* (Basahin ang I Cor. 5:6, 7, 8, 13.)

* Ang pakikisama sa Church of England ay lubhang mas maluwang kaysa sa kinikilala ng Kasulatan, sapagkat ang bawat parokyanong namumuhay nang may moralidad, nabautismuhan at nakumpilan ay tinatanggap sa Hapunan ng Panginoon, nagbalik-loob man siya o hindi; samantalang sa kabilang banda, ang kinikilala sa lahat ng dissenting na samahan ay lubhang mas makitid, sapagkat sa kanila ay kinikilala lamang bilang "kaanib" ang mga may hawak ng pananaw ng partikular na sekta o denominasyong iyon. Kaya kung ang Kasulatan ang magiging iyong gabay, dapat kang nasa batayang sapat ang luwang upang isama ang bawat sangkap ng katawan ni Cristo na ang lakad at pamumuhay ay ayon sa kabanalan at katotohanan, at sapat ang kitid upang ibukod ang lahat ng ibubukod ng maka-Kasulatang disiplina.

Idaragdag ko lamang dito na habang ang ikasampung kabanata ng sulat na ito ay nagsasalita tungkol sa Dulang ng Panginoon, ang ikalabing-isa ay mas partikular na nagsasalita tungkol sa

Ang Hapunan ng Panginoon

Dito ay pinupukaw ang ating banal na pagmamahal sa pag-alaala sa pinagpala at karapat-dapat na Siya Mismo, at habang sama-sama nating ginagawa ito ay "inihahayag natin ang Kanyang kamatayan hanggang sa Siya ay dumating." Sa panahong iyon ay hindi na natin kailangan ang mga ganitong sagisag, kundi makikita na natin Siya nang mukhaan. Ngunit hindi ba nakalulungkot isipin ang malamig na pagpapabaya sa pinagpalang pribilehiyong ito ng marami sa mga tinubos sa halaga ng Kanyang mahalagang dugo? Sa palagay mo ba ay walang anuman sa Kanyang puso na ang mga iniibig Niya nang napakagiliw ay nagpapakita ng ganitong pagbabalewala sa maaaring tawaging Kanyang huling hiling, na ipinahayag noong gabi ng Kanyang pagkakanulo, at muling ipinahayag mula sa Kanyang lugar ng kadakilaan sa kaluwalhatian? "Sapagka't sa tuwing kakanin ninyo ang tinapay na ito, at iinumin ang saro, ay inihahayag ninyo ang pagkamatay ng Panginoon hanggang sa siya'y dumating," I Cor. 11:26. At natatagpuan natin sa Gawa 20:7 na ang mga alagad, bilang mapagmahal na tugon sa hiling na ito ng kanilang Panginoon at Guro, ay nagtipon "nang unang araw ng sanglinggo, upang pagputolputolin ang tinapay." Gayunman sa ating panahon, may ilang nag-iisip na sapat na ang unang Linggo ng buwan, ang iba ay minsan sa tatlong buwan, at marami pa ang nagpapalipas ng mas mahabang panahon nang hindi ibinibigay sa Kanya ang natatanging hangaring ito ng Kanyang puso. Sino sa atin ang hindi aamin nang malaya na kalunus-lunos na kawalan ng utang na loob ang ginawa ng katiwala ng saro ni Faraon nang, matapos gawing kagalakan ni Jose ang kanyang kalungkutan, ay sinabi, "Gayon ma'y hindi

naalaala ng puno ng mga katiwala ng saro si Jose, kundi kinalimutan siya," Gen. 40:23. At ito pa ay pagkatapos ng nakaaantig na pakiusap ni Jose, nang sabihin niya, "Alalahanin mo ako pagka ikaw ay napabuti."

Gayunman, tatlong araw lamang nagdulot si Jose ng kagalakan sa kanyang kapwa bilanggo, at kahit ito ay hindi nagkahalaga sa kanya ng higit pa sa pagbigkas ng ilang maikling pangungusap. Samantalang para sa atin, ang walang-dungis na Anak ng Diyos ay bumili ng walang hanggang pagpapala at kagalakang walang katapusan, sa halagang Siya lamang na nakaaarok sa lalim ng pait at hapis ng Kalbaryo ang wastong makatatantiya. Ano ngayon ang masasabi tungkol sa kanya (na tunay na napabuti), na walang kahit isang karapatan o pinakamaliit na halaga ay tumatanggap ng walang hanggan at binili-ng-dugong mga pagpapalang ito mula sa Kanyang kamay, at ng mga salita ng buhay na walang hanggan mula sa Kanyang mga labi, at gayunman ay naririnig Siyang nagsasabi, "Gawin ninyo ito sa pagaalaala sa akin," nang walang kahit kaunting nakikitang tugon ng puso? Ano kaya ang iniisip ng mga anghel na nagmamasid (I Cor. 11:10) sa ganitong walang-katulad na kawalan ng utang na loob? Hindi, tanungin natin ang ating sarili, ano kaya ang iniisip dito ng Pinagpala Mismo?

Kamakailan ay nabalitaan namin na ilang Cristiano sa isang nayon sa lalawigan ang madalas na hindi nakakakain ng Hapunan ng Panginoon nang mahigit isang taon, dahil lamang hindi makapunta ang isang mangangaral upang "mangasiwa nito sa kanila." Tunay na ito ay isang malubhang pagkakamali; sapagkat walang anumang pahiwatig sa Kasulatan na ang sinumang tao (kahit isang apostol) ay ibinukod para sa

ganoong bagay. "Ang mga alagad ay nangagkatipon upang pagputolputolin ang tinapay." Mabuting sabihin dito na, ayon sa salita ng Diyos, ang lahat ng tunay na mananampalataya ngayon ay mga saserdote (Apoc. 1:6; I Ped. 2:5, 9), at bilang ganoon ay may pribilehiyo silang pumasok sa dakong kabanal-banalan nang may katapangan, dala ang kanilang mga papuri sa Ama at sa Anak na may masaya at sumasambang puso.

Napakalungkot kung paanong isinantabi ng pakikialam ng tao ang kapayakan ng banal na kaayusan, ninanakawan ang Panginoon ng Kanyang kaluwalhatian, ang Kanyang bayan ng kanilang pagpapala, at hinihila ang pinakamataas na makalangit na pribilehiyo ng Cristianismo pababa sa makalupang antas ng Judaismo! Iligtas nawa ng Panginoon ang Kanyang sariling bayan mula sa ganitong kalagayang lubhang salungat sa Kanyang isip.

Ngunit, pagbalik sa ating paksa, huwag nating kalimutan na ang Hapunan ng Panginoon ay dapat tanggapin sa espiritu ng paghatol sa sarili. (Tingnan ang I Cor. 11:28-31.) Matapos hatulan ang ating sarili, at walang itirang anuman sa atin na hindi karapat-dapat sa Kanya, nagtitipon tayo nang may mapagpasalamat at di-nagagambalang puso upang isipin ang lahat ng pagiging karapat-dapat na nasa Kanya na bumaba sa kamatayan para sa atin. Napakalaking pribilehiyong sumasakop sa buong kaluluwa kung ang ating praktikal na kalagayan ay hindi hadlang sa Banal na Espiritu sa pag-akay sa atin sa tunay na pagtatamasa ng ganitong makalangit na pista! Huwag nawang alisin ng dalas nito ang kasariwaan nito.

Ngunit may isa pang katangian ng

na mahalagang maging malinaw. Nangako ang Panginoong Jesus na ang Mang-aaliw, ang Espiritu ng Katotohanan, pagdating Niya, ay hindi lamang mapapasa kanila (bawat isa) kundi kasama nila (bilang sama-sama), Juan 14:16, 17. At nang hindi na pinapasok ang usapin ngayon, malinaw mula sa mga talatang gaya ng I Cor. 14 na sa pasimula ng kasaysayan ng Iglesya ay kinikilala ang Kanyang presensya at inaasahan ang Kanyang patnubay at pagkilos, kapwa sa mga pampublikong pulong at sa bawat isa. Naku, paanong isinantabi ng mga kaayusan ng tao ang salita ng Diyos sa bagay na ito, ninanakawan ang Kanyang bayan, at pinapatay ang alab ng Kanyang Espiritu! At napakalaganap na ng kasamaang ito sa Sangkakristiyanuhan, kaya saanman tumingin, mula sa St. Peter's sa Roma hanggang sa pinakamaliit na dissenting na kapilya, makikita mo ito. Sa halip na ang mga mananampalataya, kapag nagtitipon para sa pagsamba o pagpapatibay, ay umaasa lamang sa Panginoon para sa patnubay ng Kanyang Espiritu, aba, kahit isang pulong-panalangin ay halos hindi maidaos nang walang itinatalagang "mangangasiwa" rito. Ang isang ito o ang isang iyon, pinangungunahan man ng Espiritu o hindi, ay tinatawag upang "manalangin," habang ang "lider ng panalangin" ay inaasahang "magbubukas" at "magsasara" ng pulong, anuman ang kalagayan ng kanyang kaluluwa. Ano ang lahat ng ito kundi ang pag-agaw ng tao sa lugar ng Banal na Espiritu, ang malungkot na bunga ng di-paniniwala sa Kanyang personal na presensya? May ilang mananampalataya pa nga na nananalanging isugo Siya, o nananalangin sa Kanya na dumating, sa kabila ng

malinaw na salita ng Panginoon—"kayo'y bibigyan niya ng ibang Mangaaliw, upang siya'y suma inyo MAGPAKAILAN MAN," Juan 14:16. Gayunman, dapat tandaan na may malaking pagkakaiba ang isang pulong para sa pangangaral ng ebanghelyo sa mga hindi ligtas (kung saan ang lingkod, ayon sa sukat ng kanyang kaloob, ang tanging may pananagutang ihatid ang mensahe ng kanyang Panginoon) at ang isang kapulungan ng mga tinubos ng Diyos na nagtitipon para sa pagsamba o pagpapatibay.

Ang Iyong Katayuan ay Sinusubok

Ngayon, taglay ang mga payak na katotohanang ito, ipagpalagay na sina Pedro, Santiago at Juan, kasama ang ilan pang mga unang alagad, ay nabuhay hanggang sa kasalukuyan, sabihin nating sa isa sa ating mga bayan sa Inglatera, at patuloy pa rin silang nagtitipon sa kapayakan ng banal na kaayusan gaya noong pasimula; ibig sabihin, nagtitipon sa pangalan ng Panginoong Jesus (ihambing ang Mat. 18:20 sa Juan 20:19), inaalala Siya sa pagpuputol-putol ng tinapay sa unang araw ng linggo, at naghihintay sa Kanyang muling pagdating (suriin ang Gawa 20:7; I Cor. 11:23-26); pinananatili ang maka-Kasulatang disiplina (tingnan ang I Cor. 5:9-13; I Tim. 5:20; 2 Tes. 3:6, 14, 15; I Tes. 5:14; 2 Tim. 4:2; Tito 2:15; Gal. 6:1); nagsisikap panatilihin sa praktika ang katotohanang "may isang katawan" (Efe. 4:3, 4); at kinikilala ang presensya at awtoridad ng Panginoong Jesucristo sa gitna upang gabayan sa pamamagitan ng Banal na Espiritu ang sinumang ibig Niya, sa pagsamba man o sa ministeryo, at sa gayon ay binabalewala, siyempre, ang lahat ng tuntunin ng tao at bawat bakas ng inagaw lamang na awtoridad ng tao. Ngayon,

huminto ka nang mahinahon sandali at itanong sa iyong sarili ang tanong na nabanggit: "Saang denominasyon SILA kabibilang?" Tiyak na hindi na kailangan ng malaking espirituwal na pagkakilala upang sagutin iyan ng isang matibay na hindi; at, "Siyempre," sasabihin mo, "wala."

Ngunit, upang ilapit pa nang kaunti ang tanong sa iyo, kung ikaw mismo ay nakatira sa bayang iyon, hindi mo ba nanaising magkaroon ng pakikisama ng mga apostol? Tiyak kong nanaisin mo. Kung gayon, upang makamit ito, dapat mo munang iwan ang bawat uri ng sektaryang batayan na itinayo ng tao mula noong pasimula ng kasaysayan ng Iglesya sa lupa, at tanggapin, kasama ang mga kahihinatnan nito, ang "turo ng mga apostol." Pagkatapos, kapag nasa kanilang batayan ka na ng "pakikisama," magkakaroon ka ng pribilehiyong ipahayag ito kasama nila sa "pagpuputol-putol ng tinapay." "Ang saro ng pagpapala na ating binabasbasan, hindi baga siyang pakikipagkaisa sa dugo ni Cristo? Ang tinapay na ating pinagpuputolputol, hindi baga siyang pakikipagkaisa sa katawan ni Cristo?" I Cor. 10:16. Ngunit maaaring sabihin mo na wala na sa lupa ang mga apostol ngayon. Oo, ngunit salamat sa Diyos, ang kanilang turo ay—"ang salita ng Dios, na nabubuhay at namamalagi magpakailan man"; at iyon ang naglalagay sa akin ngayon sa parehong batayan ng pakikisama na kinatatayuan nila noon; ibig sabihin, kung ako ay pasasakop upang gabayan at pamahalaan nito.

Mga Pagtutol na Sinasagot

Maaaring mapasakamay ito ng isang mas matandang Cristiano na magsasabi, "Nakikita ko na ang batayang kinatatayuan ko ay walang pahintulot sa Kasulatan;

ngunit hindi ko kayang ituwid ang bagay." Marahil ay hindi nga; ngunit ang iyong pananagutan ay ituwid ang iyong sarili. "Kung ang sinoman nga ay maglinis sa kaniyang sarili sa mga ito (mga sisidlang sa ikawawalang-puri), siya'y magiging sisidlang sa ikapupuri, pinakabanal, nararapat sa may-ari, na handa sa bawa't gawang mabuti. Datapuwa't layuan mo ang masasamang pita ng kabataan, at sundin mo ang katuwiran, ang pananampalataya, ang pagibig, ang kapayapaan, kasama ng mga nagsisitawag sa Panginoon mula sa malinis na puso." 2 Tim. 2:19-22. Kay Jeremias noong una, na buong-tapang na nanindigan para sa Diyos sa gitna ng isang makasalanan at mapaghimagsik na bayan, ay sinabi, "Kung iyong ihihiwalay ang mahalaga sa hamak, ikaw ay magiging gaya ng aking bibig: sila'y magbabalik sa iyo, nguni't ikaw ay hindi babalik sa kanila." Jer. 15:19.

"Ngunit," pangangatwiran ng iba, "hindi ba dapat akong manatili sa lugar at sa gitna ng mga taong kinaroroonan ko nang magbalik-loob ang aking kaluluwa?" Sa palagay ko'y makikita mo agad na ang ganitong prinsipyo ay hindi maaaring iangkop sa bawat Cristiano. Ang ilan ay nagbalik-loob sa gitna ng makapal na kadiliman ng Romanismo: nanaisin mo bang manatili sila roon?—si Saulo ng Tarso sa tabi ng daan kasama ng mga napopoot kay Cristo?

Ang isa ay naligtas sa larangan ng digmaan; at ngayong gabi lamang ay nabalitaan ko ang isang binatang dinala sa Diyos habang sinisiklot ng bagyo at halos mawalan na ng pag-asa sa Bay of Biscay. Sa lahat ng ganitong kaso, ang Diyos ay soberano ("Umiihip ang hangin kung saan nito ibig"); kaya Niyang ibalik-loob ang isang kaluluwa saanman at sa anumang paraan. Ngunit mula sa

sandaling siya ay magbalik-loob, hindi na niya pag-aari ang kanyang sarili, at wala na siyang karapatang piliin ang sarili niyang landas o gawin ang sarili niyang kalooban; mula ngayon ay dapat niyang isaalang-alang ang kagustuhan ng iba—ng kanya mismong mahalagang Panginoon at Amo—at hanapin ang Kanyang lubos na sapat na biyaya at kapangyarihan upang tuparin ang mga kagustuhang iyon.

Ang isang tao ay maaaring magpatala bilang sundalo sa karaniwang inuman, sa pampublikong palengke, o saanman siya mahikayat ng sarhentong nangangalap na sumanib sa hukbo; ngunit gaya ng alam mo, mula sa araw na iyon ay hindi na siya ang sarili niyang amo: dapat niyang ihanda ang kanyang sarili na sundin ang kagustuhan ng Kanyang Kamahalan. Ano ang iisipin mo sa isang bagong sundalo na nagpupumilit manatili kung saan siya nagpatala, o kasama man lamang ng mga tagapangalap? Maaaring bagay ito sa kanya, ngunit dapat na siyang sumunod ngayon sa iba at mas mataas na awtoridad.

Maaaring may isa pang magsasabi, "Halos lahat ng aking mga kaibigang Cristiano ay nasa ganitong sekta; at bukod dito, hindi ba tama na pumunta kung saan makatatanggap ka ng pinakamaraming kabutihan?"

Wala akong duda na maaaring ganito rin ang pangangatwiran ni Jonathan nang, noong panahon ni David, ay mas pinili niyang isipin ang sarili niyang kabutihan kasama ng kanyang mga kamag-anak sa palasyo ni Saul kaysa sumunod sa isang lubos na umiibig sa kanya sa isang landas ng pagdurusa, pag-iisa at pagtatakwil. Ngunit kung inuna ng kaawa-awa at pinanaghuyang si Jonathan ang interes ni David kaysa sa

sarili niya, kung buong-pusong kumapit siya kay David, kahit kinapopootan at tinutugis si David, marahil ay hindi sana siya nabuwal, gaya ng nangyari, sa mga bundok ng Gilboa. Ah, mahal na kapwa mananampalataya, asahan mo, hindi ang opinyon ng iyong mga kaibigan, ni ang sarili mong paghatol kung ano ang pinakamabuti para sa iyo, ang makagagabay sa iyo sa mga bagay na ito! Ang katotohanan lamang ng Diyos ang makapag-aakay sa iyo sa isang landas na nagpaparangal kay Cristo, at ang Diyos lamang ng katotohanan ang makapagpapatatag sa iyo roon.

Ang Kasulatang nagpapapantas sa iyo sa ikaliligtas ay nagsasangkap din sa iyo sa bawat mabuting gawa; ibig sabihin, ng lahat ng kinakailangang tagubilin para sa iyong landas (2 Tim. 3:15-17). At dahil ganito, dapat kang maging kasing-tiyak sa isa gaya ng sa isa pa. Tiyak na walang anino ng kawalang-katiyakan sa pananampalataya kapag naipahayag na ng Diyos ang Kanyang isip; ngunit napakalungkot na napakarami, maging sa mga nagpapakilalang Kanyang bayan, ang basta nagsasalita ng "mahahalaga" at "di-mahahalaga" sa mga bagay ng Diyos—na karaniwang nangangahulugang ang anumang may kinalaman sa kanilang sariling kaligtasan at pagpapala ay mahalaga, at ang lahat ng iba, gaano man kalapit ang kaugnayan sa kaluwalhatian ng pinagpalang Anak ng Diyos, ay pakikitunguhan nang may kawalang-bahala bilang hindi mahalaga! Oh, napakalungkot na pagkamakasarili ang ipinakikita nito! Napakaibang kalagayan ang naging katangian ng mahal na apostol! Ang taimtim na hangarin ng kanyang puso ay na si Cristo ay "dakilain sa aking katawan, maging sa pamamagitan ng buhay, o sa pamamagitan ng kamatayan"; ang kanyang tanging

pananalig ay—"Sa akin ang mabuhay ay si Cristo, at ang mamatay ay pakinabang." Fil. 1:20, 21.

Ngunit may isa pang pagtutol na kung minsan ay itinataas laban sa pag-iwan sa batayang pantao tungo sa batayang mula sa Diyos ng pakikiugnay at pakikisama; ibig sabihin, ang mga kabiguan at di-pagkakatugma ng mga nagsasabing nasa batayang ito. Buong-lungkot, ngunit tapat, kong inaamin na ang mga, sa biyaya, ay malinaw na nakakitang ang lugar na ito ay mula sa Diyos, at sinikap itong panghawakan, ay masakit at kahiya-hiyang nabigo; samantalang ang ilan, walang duda, na nagsabing tumayo sa batayang ito ay hindi kailanman nakaunawa sa kanilang ginagawa, ni nagkaroon ng anumang lalim ng maka-Diyos na pagsasanay tungkol dito; kaya nang subukin ang kanilang katapatan sa mga prinsipyong diumano'y naghiwalay sa kanila, alinman ay itinatwa nila sa praktika ang mismong mga prinsipyong iyon, o tuluyan nang tinalikuran ang mga ito.

Gayunman, hindi nito pinatutunayang mali ang katayuan, gaya rin ng kabiguan ng mga Ministro ng Kanyang Kamahalan sa House of Commons ay hindi nagpapatunay na hindi iyon ang tunay na Kapulungan ng Parlamento; o ang kabiguan ni Uzias sa templo, o, mas masahol pa, ang kay haring Achaz, ay hindi nagpapatunay na hindi iyon ang sentro ng pagtitipon ng Diyos para sa lahat ng libu-libong Israel (2 Cron. 26:16-20; 2 Hari 16:10-17); samantalang sa kabilang banda, ang pinakawalang-dungis na moralidad ng mga tinipon ni Jeroboam sa Dan o Bethel, ang pinakamaalab na sigasig, ang pinakawalang-katulad na pagtanggi sa sarili, kasama ang pinakamalaking kasikatan at ang tinig ng nakararami (sampung lipi laban sa dalawa), ay hindi

maaaring gawing tamang sentro ang mga altar na iyon, o bigyang-katwiran si Jeroboam sa pagtatayo ng mga ito.

Pangwakas na Salita

Laging inaangkin ng Diyos ang karapatang magtakda ng sentro ng pagtitipon para sa Kanyang bayan, at ayusin ang kaayusan ng paglilingkod pangsaserdote at pagsamba; at tiyak na hindi ito mas kaunting totoo sa Iglesya kaysa sa Israel. Ngunit tandaang mabuti na hindi Niya kailanman itinuring na sapat upang masiyahan Siya ang tamang panlabas na kaayusan lamang. (Tingnan ang Isaias 1:11-17.) Sa hinaharap na kasaysayan ng Kanyang sinaunang bayan, magkakaroon, ayon sa propesiya, ng isang dakilang muling pagtitipon sa sentro ng Diyos—Jerusalem. Ngunit napakatinding pagsasala ang kanilang daraanan bago maging angkop ang kanilang kalagayan sa kabanalan ni Jehova! At sasalain din sila ng mga huwad sa gitna nila.

Napakasolemneng kaisipan para sa atin, yamang ang katulad na kalagayan sa kasaysayan ng Iglesya ay ipinropesiya ni apostol Pablo sa Gawa 20:30: "Sa inyo ring sarili ay may mga taong magsisilitaw, na mangagsasalita ng mga bagay na masasama, upang mangadala ang mga alagad sa hulihan nila." Ngunit, gaya ng napansin na, agad niyang dinadala sila sa pahingahan ng pananampalataya ng Kanyang mga hinirang sa lahat ng panahon; ibig sabihin, "sa Dios, at sa salita ng kaniyang biyaya." Anumang pagsasala ang dumating, purihin ang Kanyang pangalan, lagi nating matatagpuan sa Kanya at sa Kanyang salita ang lahat ng kailangan natin hanggang ang Panginoon Mismo ay bumaba mula sa langit, at sa Kanyang "sigaw" ay

ganapin, "sa isang kisap-mata," ang dakilang pagtitipon sa paligid Niya na binanggit sa 2 Tes. 2:1.

> "*Sa panahong iyon, lilipas ang lahat ng nagpapahapis, At makikita ng mga banal ang isang maluwalhating araw.*"

Walang pagkakahati sa gitna nila, ni bahid sa kanila! Hanggang sa panahong iyon, "ang bawa't may ganitong pagasa sa kaniya ay naglilinis sa kaniyang sarili, gaya naman niyang malinis." 1 Juan 3:3.

> "*Magbantay at maging handa nawa kami,*
> *Gaya ng mga naghihintay na makita ang kanilang Panginoon*." *Amen.*

Taimtim kong ipinamamanhik sa iyo, mahal na mambabasa, alang-alang sa araw na iyon kung kailan tiyak na magtatagpo ang Kanyang mga mata at ang sa iyo sa kaluwalhatian, na subukin mo ang iyong katayuan sa iglesya, gayundin ang batayan ng iyong kapayapaan at kaligtasan, sa mismong tanong ng Panginoon sa ilan noong mga araw ng Kanyang laman; ibig sabihin, "Mula ba sa langit, o sa mga tao?" Lucas 20:4. Taglay ba nito ang di-mapagkakamalang tatak ng banal at maka-Kasulatang awtoridad? O sinang-ayunan lamang ba ito ng kamay ng kaginhawahan ng tao o ng relihiyosong opinyon lamang? Huwag, huwag kang mapapanatag hanggang masabi mo nang walang duda, "Ako, sa biyaya, ay nasa katayuang nais ng aking mapagbiyayang Panginoon, sapagkat ako ay nasa kinalalagyang inilagay sa akin ng salita ng Diyos"; at pagkatapos, nang may matibay na pasya ng puso at alab ng espiritu, sikapin mong gayakan ito ng isang banal, hiwalay at nakatalagang lakad; at sa gayon, pagdating Niya, hindi ka lamang magiging handang "pumasok sa kasalan" sa

pananampalataya sa Kanya, kundi tatanggap ka rin ng Kanyang pagsang-ayong "mabuti ang ginawa mo" dahil sa katapatan sa Kanya.

Maaaring magkaroon ka—at tiyak na magkakaroon ka—ng mga kahirapan; ngunit kung nasa landas na kalugud-lugod sa Kanya, buong-tiwala kang makaaasa sa Kanyang pakikiramay at tulong; at kahit ang di-pagkakaunawaan ng iyong mga kapwa Cristiano ay magdagdag ng pait sa iyong saro, ang pakiramdam ng Kanyang ngiti ay higit pa sa sapat na gantimpala sa iyo. "Ang nagsisipagparangal sa akin ay aking pararangalan, at silang nagsisipagwalang halaga sa akin ay mawawalan ng kabuluhan," 1 Sam. 2:30. "Kung ang sinoman ay naglilingkod sa akin, ay pararangalan siya ng Ama." Juan 12:26.

Mapasaiyo nawa ang ganitong "karangalan," mahal na mambabasa, ngayon at "hanggang sa Siya'y dumating."